

Babamın Tüfeği

– poet19 · 01 Ekim 2013

Saat gecenin ikisiydi. Kara bulutlar tepeden köyün üzerine doğru inmeye başladığında, Recep hazırlıklarını yapmış, dere kenarındaki bir iğde ağacının altına tünemişti. Saatin biraz daha ilerlemesini, gaz lambalarının tümünün sönmelerini bekliyordu.

Toprak damları aydınlatan şimşeklerle birlikte yağmur da düşmeye başladı. Henüz birkaç dakika geçmeden sokaklardan yarı çamur akan küçük dereler peyda etti. Yağmur her ne kadar işini zorlaştırsa da ses duyurmadan iz bırakmadan işi halletmesi için iyi bir fırsattı.

Nihayet son gaz lambası da söndü. Recep, iğde ağacının altından çıkıp medrese harabesinin taşları arasında sinerek Mollaoğlu'nun evine doğru yaklaştı. Çınar kütüğünün kıyısına uzanıp Hacer'i beklemeye başladı. Yağmur, başladığı ana nazaran azalsa da hala dışarı adımını atanı anında ıslatacak kadar şiddetli yağıyordu.

Nihayet Mollaoğlu'nun evinin avlu kapısı gıcırdayarak açıldı. Bu gıcırta yağmur şıkırtısının arasında mızık sesi gibi tiz çıktı. Biraz ürperdi Recep. Zira Mollaoğlu belalı bir adamdı. Güçlü kuvvetli, köyde nüfuzlu ve gözüpek biriydi.

Sokaktan medrese harabesine doğru ilerleyen karartı Recep'e doğru yaklaştıkça adımlarını biraz daha hızlı atmaya başladı. Recep uzandığı yerden doğrulup gelişigüzel üzerindeki çamurları temizledikten sonra, gelenin kim olduğundan iyice emin olmak için duvar kalıntısının arkasına geçip dikkatle o yöne baktı.

Yaklaşan karartı harabeye gelince, 'Recep' diye seslendi. Recep o an gelenin Hacer olduğuna kanaat etti. Saklandığı yerden çıkıp Hacer'in elinden tuttu. Hızla dere boyundan ormana doğru koştu. Kendilerini takip eden kimsenin olmadığını anlayınca bir ağacın altında durup soluklandılar. O sırada Recep, Hacer'in omzundaki tek kırma tüfeği fark etti.

"Tüfeği neden aldın?" diye sordu.

Hacer yanlış bir şey yapıp yavuklusunu üzdüğünü içinden geçirdi.

"Babam bizi vurmasın diye aldım." dedi.

"Keşke tüfeği almasaydın!" dedi Recep. Sonra tekrar el ele tutuşup ormanın içinde gözden kayboldular.

Mollaoğlu, Hacer'i evde bulamayınca tüfeğine koşmuş onu da bulamayınca karısına bir güzel dayak atmıştı. Günlerce ne Recep'ten ne de Hacer'den haber alabilmişti. Köyün ileri gelenlerinin de araya girmesiyle husumet sulh olmuş, Hacer ile Recep dünya evine girmişlerdi.

Zaman hızla ilerliyor, hayatın mihneti ve meşakkati saça ak yüze çizgi olarak düşüyordu. Altı çocukları oldu. İki kız dört oğlan. Üçüncü çocuktan sonra İstanbul'a taşındılar. Törenin ve adetlerin yerini yaşama savaşının ve hırsın aldığı yere. Daha çok savaşmak ve daha çok bedenden ve yürekten vermek gerekiyordu. Varoş mahallesinde bir bina diktiler. Dört oğlan iř güc sahibi olup yuvadan uçtu. Kızlar evlenip uzaklaştı. Aynen o yağmurlu günde yapayalnız kaldıkları gibi kaldılar Recep ile Hacer.

Fakat ne yüzlerinde o günkü mutluluk ne de yüreklerinde o günkü sevgi kalmıştı. Yaşamanın bedeli sadece tendeki kırışıklık, saçtaki ak değildi elbette. Sevgi yıpranmış, saygı soysuzlaşmıştı. Hayatın hengamesi içinde daha çok doktora gidip gelinir olmuşlardı. Yüzde artık mülayim bir tebessüm yok, her durumda gerilen hatlar vardı. Zaman zaman buhran sarıyordu ruhları.

Recep, oğlanlar uzaklaşınca evinin altına açtığı küçük bakkal dükkânının içinde zamanı kovalamaya çalışıyordu. Omuzlarını olduğu kadar yüreğini de çökerten yük, tahammül ambarını boşaltmıştı. Müşterilerine bile kızıyor, kimini kovuyordu. Yatmadan önce çıktığı evinde Hacer'in yüzüne bakmadan yatağına uzanıyor, boğazını parçalayan horlamalar arasında uyuya kalıyordu.

Bir süre ruh hastalıkları hastanesinde tedavi görmüştü. Ayrıca, astım, ülser ve bel fitiğından mustarıptı.

Bir sabah erkenden uyandı. Evin ortasında dolaşıp durmaya başladı. Astım krizi gelmiş gibi kızarmış, güçlükle nefes alıp veriyordu.

"Hacer..." diye bağırdı.

İhtiyar kadın mutfaktan koşup geldi.

"Buyur Bey!"

"Tüfek nerede?"

"Hangi tüfek bey?"

"Babanın tüfeği kadın, babanın tüfeği..."

“Tüfeği ne yapacaksın ki Bey?”

“Küçük oğlanı vuracağım. Deyyusu vuracağım. Altının ortasından mıhlıycam şerefsizi...”

“Ne diyorsun sen Bey? Ne yaptı küçük oğlan sana?”

“Malları getirecekte bakkala. Tam beş gündür beni oyaladı. Sabah da beni arayıp ‘İzmir’e gidiyorum, getiremem’ dedi.”

“Ne var bunda Bey? Çocuk dönünce getirir. Belli ki işleri var.”

“Bunak, dedi bana kadın... Deyyus bana ‘bunak’ dedi.”

“Etme eyleme Bey... Cahildir, kızmıştır ağzından kaçmıştır.”

“Tüfeği getir kadın!”

“Getirmeeem Recep...”

Recep, tüfeğin bulunduğu odaya gitti. Hacer arkasından koşup beline yapıştı. Recep, Hacer’i de sürükleyerek duvarda asılı tek kırmayı aldı.

“Önüme geçme kadın seni de vururum.” diye bağırdı.

“Vur!” dedi Hacer, yakasını açıp. “Vur haydi! Önce beni vur!”

“Kadın çekil önümden...!”

“Vur, önce beni vur...!”

Bir tüfek sesi duyuldu sokaktan. Hacer, boynundan giren saçmalarla yere yığıldı. Recep, yüzünde karısının kadı elinde kayınbabasının tek kırmayı ile sokağa indi. Bakkalın önüne oturdu. Hiçbir şey düşünmüyordu artık. Zaman durmuş, madde matlaşmış, ruh istikametinden çıkmıştı.

“Keşke tüfeği almasaydın.” dedi kendi kendine Recep.